

Arrest

nr. 122 968 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd eind 2003 verscheidene keren aangetroffen in de haven van Zeebrugge met de bedoeling illegaal in te schepen naar het Verenigd Koninkrijk.

1.2. Op 22 oktober 2003 werd er ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Op 6 november 2003 werd er ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

- 1.3. Verzoeker diende op 12 november 2003 een asielaanvraag in.
- 1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 2 februari 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).
- 1.5. Verzoeker diende op 27 mei 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.6. Verzoeker diende op 18 augustus 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.7. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.
- 1.8. Verzoeker diende op 17 december 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.9. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 maart 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag werd verworpen.
- 1.10. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 augustus 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.11. Verzoeker diende op 9 januari 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 26 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8 en punt 1.11 vermelde aanvragen onontvankelijk werden verklaard.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 november 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.14. Verzoeker diende op 13 december 2012 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 november 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Identiteit volgens paspoort:

K.(...) H.(...), Z.(...) M.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Pakistan

Bij DVZ ook gekend als

K.(...), K.(...) U.(...) (N° R.N. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 13.12.2012 door de advocaat van betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De elementen (namelijk de verwijzing naar duur van de behandeling zijn asielaanvraag, de verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009, de verklaring dat hij geen feiten van openbare orde heeft

begaan, de verklaring dat hij geïntegreerd zou zijn, de verklaring dat het onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren) werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, meer bepaald de aanvraag d.d. 09.01.2012, onontvankelijk verklaard op 26.11.2012.”

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 november 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: K.(...) H.(...), Z.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K.(...), K.(...) U.(...), geboren te (...), op (...), met nationaliteit Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

**Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor zover hij daarin de tweede bestreden beslissing zou viseren, geen enkel middel ontwikkelt dat tegen dit bevel gericht is. Zijn betoog heeft immers enkel betrekking op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Verzoeker stelt hierin het volgende:

“III.2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag te wettigen.

III.3. De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten. Mijn verzoeker verblijft reeds sedert bijna 10 jaar (sedert 02.02.2004) ononderbroken in België en voldoet dus aan de criteria van de

instructie van 17 juli 2009. Mijn verzoekster heeft een verblijfsvergunning voor Italië, dewelke zij wenst over te brengen naar België.

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

-Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).

-Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

-Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr. 157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

-Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn mérités beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

-De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent."

4.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het Vluchtelingenverdrag en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het Vluchtelingenverdrag schendt en welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn.

4.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

4.4. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat de door hem aangebrachte elementen in zijn huidige aanvraag van 13 december 2012 reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“De elementen (namelijk de verwijzing naar duur van de behandeling zijn asielaanvraag, de verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009, de verklaring dat hij geen feiten van openbare orde heeft begaan, de verklaring dat hij geïntegreerd zou zijn, de verklaring dat het onmogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren) werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, meer bepaald de aanvraag d.d. 09.01.2012, onontvankelijk verklaard op 26.11.2012.”

4.5. Verzoeker meent in zijn middel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt *“dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag te wettigen.”* Dit staat echter geenszins te lezen in de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd aangegeven wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat de door hem aangebrachte elementen reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf. Het betoog van verzoeker aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”* en de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 dienaangaande hebben bijgevolg geen uitstaans met de bestreden beslissing.

4.6. Verzoeker houdt een theoretisch betoog waarbij hij wederom verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en de definitie van een aantal begrippen hieruit in herinnering brengt. Verzoeker vermeldt tevens een schorsingsarrest van de Raad van State van 10 april 2006 en de definitie van beginselen van behoorlijk bestuur. In de eerste plaats merkt de Raad op dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging dient de instructie te worden geacht nooit te hebben bestaan. De bestreden beslissing is trouwens geenszins gestoeld op deze vernietigde instructie. Daargelaten de vraag of verzoeker in aanmerking zou komen voor een regularisatie op grond van de vernietigde instructie, merkt de Raad op dat de staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen moet laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat

de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker er met een louter theoretische uiteenzetting niet in slaagt de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

4.7. Voor zover verzoeker stelt een verblijfsvergunning te hebben voor Italië *“dewelke zij wenst over te brengen naar België”*, toont hij dit niet concreet aan en is hiervan evenmin iets in het administratief dossier terug te vinden. Hiermee weerlegt verzoeker ook geenszins de bestreden beslissing.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN